

David Huycke (30)

De vormen komen terwijl ik ze maak.

Mijn inspiratie is tamelijk praktisch. Dat typeert mij wel een beetje, denk ik. Vaak gaat het om het aftasten van de grenzen van het materiaal: hoe dun kan ik gaan? Of hoe dik? Wat gebeurt er als ik het metaal tien keer plooi en door de wals draai? Er zit dus geen verhaal achter. Elk stuk geeft mij de inspiratie voor het volgende. Ik klop een schaal en terwijl ik bezig ben, denk ik : de volgende zal ik iets lager maken, of iets breder... En zo is de weg naar een reeks begonnen. Al doende kom ik op nieuwe ideeën. De weerspiegeling in een gepolijst oppervlak, bijvoorbeeld. Dat is soms zo merkwaardig... en dat effect kan ik gebruiken in een nieuw stuk. En af en toe is de aanleiding een wedstrijd, zoals die rond granulatie, een heel oude techniek. Ik heb eraan meegedaan omdat ik dacht dat je met die techniek kunnen kan maken. Zoeken hoe, is dan een uitdaging.

Als ik lang met zilverwerk bezig ben geweest, krijg ik zin om weer klein te gaan werken. Ben ik een week of twee met juwelen bezig – die reeks voor *Parures Vandaag* bijvoorbeeld, daar werk ik twee, drie weken aan – dan heb ik zin om terug bruut op een plaat te gaan kloppen. Als ik te lang met zilver gewerkt heb, wil ik terug iets in goud maken. Goud is eigenlijk veel praktischer: het is sterker, oxideert niet. Het geeft dus een grotere vrijheid in juwelen. Voor het smeden werk ik het liefst in zilver, niet in koper. Zilver is zacht en veerkrachtig. In zilver kan je heel dun gaan, in koper niet. Bovendien is het heel schoon te polij-

ten, het is mooi als het wit is, of gewoon mat. En het is heel goed te patineren. Zilverwerk en juwelen, het is een verschil van dimensie. Soms van vorm ook. Maar uiteindelijk is de spirit die erin zit dezelfde.

Ik zoek geen vormen meer. Ze komen terwijl ik ze maak. Nieuwe vormen zijn er toch niet. Als je begint te tekenen, kom je altijd wel uit bij een vorm die al bestaat. Tekenend is een beperking: je kunt vaak niet op papier zetten wat je ruimtelijk wel kan verwezenlijken. Wat ik wel zoek, is een manier om het oog te bedriegen, zodat je twee keer moet kijken. Zoals in die nieuwe reeks broches. Of de twee kommen die net één lijken omdat de ene aan de buitenkant gepolijst is en de andere aan de binnenkant zwart.

